

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an 240 Lei		Pentru publicațiuni oficinoase, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei.
Pe jumătate de an 120 „		
Pe un pătrar de an 60 „		
Un număr 5 Lei.		
Pentru străinătate pe un an 300 Lei.		

Nr. 4557 Șc. 1933.

NOTĂ OFICIALĂ.

Tinerii cari doresc să fie primiți în școala eparhială de cântăreți bisericești, care funcționează în centrul eparhiei noastre vor înainta la consiliul eparhial cererile însoțite de următoarele documente:

1. Extras de botez
2. Certificatele școlare a cel puțin patru clase primare.
3. Atestat de moralitate dela Oficiul parohial.
4. Certificat medical despre sănătatea petentului.

Spre orientare se comunică, că în școală se primesc tineri cu vârstă între 18—25 ani. Ei vor depune un examen de primire din trei probe și anume: scris, cetit și cântare, după care cei apți se admit definitiv în școală.

Elevii sunt obligați a locui în internatul înființat pe lângă această școală.

La înscriere vor depune toți taxa de 100 Lei, iar pentru întreținere Lei 600 lunar care se plătește înainte.

Elevii vor aduce cu ei rufăria și hainele de pat necesare, uzitate la orice școală cu internat.

Anul școlar începe la 1 Noembrie a. c. Caransebeș la 28 August 1933.

Președintele consiliului eparhial
Andrieu Ghidiu
consilier eparhial, protopresbiter.

Cuvântarea

P. O. D. protopresbiter Andrei Ghidiu, președintele Consiliului eparhial rostită Duminecă la 27 August a. c. în Rusca-montană*).

*Domnilor Generali,
Domnule Profesor Universitar Țițeica,
Onorabilă asistență și iubii ascultători!*

Sărbătorim ziua eroilor, cari și-a vărsat sângele pentru înălțarea și gloria neamului nostru. Ei au trecut prin moarte la viață.

Pomenirea lor e o datorie de pietate pentru cei morți și un prilej de înălțare sufletească pentru cei vii.

Nicăiri ca în fața crucilor așezate la capetele eroilor nu suntem mai pătrunși de adevărul cuvintelor lui Carlyle, care zice: trăim între două mari taine, stelele tăcute deasupra noastră, mormintele tăcute de desupt.

În această împărăție a tăcerii unde dorm somnul dulce și lin de veci eroii fără nume cari au stropit cu sângele lor cald pământul țării, ne dăm mai bine seama de menirea noastră pe acest pământ.

Sub fie care cruce e o viață sfărâmată și un vis spulberat. Dorm înăbușite aventurile tinereții cari au umplut lumea cu șgomotul lor.

Noi cei singuratici murim. Cu noi mor toate ale noastre! Moare durerea, mor bucuriile și amintirile. Moare opera mânilor noastre și nu e nimic din ce ating degetele și buzele noastre să nu moară. Noi cei singuratici murim dar viața trecută vecinic, viu legată cu viața prezentă și viitoare, biruește moartea.

Trecutul s'a prăbușit și din ruinele lui a izbucnit o viață nouă.

*) Prea frumoasa cuvântare a fost rostită din prilejul sfințirii monumentului eroilor și a inaugurării Casei culturale „Ștefan Velovan” în fața unei numeroase și distinse asistențe.

Cei vechi credeau că zii iau parte la luptele muritorilor. Poemele povestesc cum în războiul Troian zii s'au pogorit din văzduh și au luptat nevăzuți în șirurile luptătorilor.

Noi astăzi am zice credință deșartă, dar cei vechi credeau cu toată tăria convingerii. Această credință cuprinde un adânc adevăr. Cei vechi simțiau că în clipele grele, când se decide soarta unui neam, intervin puteri — divine cari sporesc forțele sleite ale luptătorilor.

Sunt tainice puteri, cari vin dedincolo de marginile vieții în clipele supreme ale primejdiei. Sunt sufletele morților, sufletele strămoșilor cari dau puteri de zei muritorilor.

Decâte ori figura marelui Ștefan și Mihai Viteazul n'au împrumutat puteri supraomenești vitejilor cari au căzut apărând hotarele țării. Câte aventuri și câte puteri n'au stârnit în clipele grele chemarea acestor umbre mărețe!

Părcălabii și plășii lui Ștefan cel mare s'au sculat din morminte și au luptat nevăzuți printre șirurile luptătorilor cari apărau moșia strămoșească. Tot sufletul neamului s'a concentrat în sufletele ostașilor de pe fronturi.

Umbrele strămoșilor au întărit brațul lor și au dat tăiș de oțel privirilor. Erau în acei ostașii unui ideal spre care îi zoreau puteri nevăzute.

Umbre rătăcitoare, eroi fără nume cari vrăjiți de văpaia unui ideal ați trecut hotarele morții, pace vouă!

Deasupra ruinelor și jertfelor voastre se ridică splendidul răsărit de soare după o noapte neagră de furtună. Dacă astăzi tot sufletul se îndreaptă spre lumea celor dispăruți, trebuie să zic că nu avem motive să plângem soarta celor căzuți nici să-i jelim, căci ceice s'au încărcat cu glorie și mărire pe câmpul de luptă, n'au nevoie de cântecele noastre de jale.

Din contră trebuie să-i fericiim pentru eroismul cu care au înfruntat moartea și să ne închinăm memoriei sfinte pentru generozitatea cu care și-au vărsat sângele pentru binele și fericirea noastră: jertfa lor e cel mai sublim și cel mai înălțător imn de iubire închinat patriei.

Prin suferințe și jertfă omenirea urcă spre nemurire și se apropie de Dumnezeu.

Lupta pentru patrie e cel mai scump prinos ce îl punem pe altarul ei căci așa am învățat dela strămoșii noștri Romani: „dulce et decorum est pro patria mori“ adică este plăcut și frumos a muri pentru patrie.

Dormiți în pace somnul cel lin și dulce scumpi eroi ai neamului, dormiți în pace vă zic pentru ultima oară dela acest loc. Amin.

Sectele...

De când există omul există și rătăcirii. Dela crearea lui Adam și până astăzi, mulți au părsit adesea calea cea dreaptă a adevărului, alunecând în învățături greșite care îi depărtează de adevărata și curata lege creștinească.

Unii ce aceștia sunt sectarii.

Asociațiile acestor sectari deși se numesc secte religioase creștine, totuși poartă pe nedrept acest nume, dat fiind faptul că s'au depărtat atâta de mult dela dreapta învățătură a Domnului nostru Iisus Christos, încât nici una nu mai seamănă a fi creștină cu adevărat.

Se știe că începuturile creștinismului încă sunt turburate de apariția anumitor secte.

Dar, dacă sectele ce au apărut atunci își găsesc justificarea în haosul de zeități păgâne și exagerarea religiei iudaice, sectele din timpurile noastre nu se pot justifica cu toate că pretind că nașterea lor este dată dela Dumnezeu. În general, aproape toate susțin că Biserica n'are trebuință nici de cler (punctul cel mai de seamă împotriva căruia luptă), nici de rit, nici de icoane, nici de slujbe religioase ci numai de spiritul divin cu care creștinul să se poată curăți sufletește.

Alte nuanțe de secte refuză chiar a se supune anumitelor ordine și orândueli ale statului ca de exemplu: a nu face uz de armă, a nu jura în fața instanțelor, a nu recunoaște autoritate superioară, etc.

Acoperiți sub vălul Evangheliei încearcă prin diferite căi subversive să destrame ideea națională înlocuind-o cu un fel de cosmopolitism în numele căruia sectarii vin a ne învinui că nu ducem o viață adevărat creștinească, fluturându-ne pe dinaintea ochilor alte stări mai ideale. Prin propaganda ce o fac, prin cărțile și broșurile ce le răspândesc în masele poporului, precum și prin conferințele ce le țin muncitorimii de prin fabrici, acești sectari aruncă otrava comunismului, distrugând totodată și legătura dintre turmă și păstor, dintre conducători și conduși, deslănțuind în felul acesta o adevărată luptă de clase.

Adăugând la toate acestea și libertatea cea mare de care se bucură, sectele nu fac altceva de cât produc anarhie atât religioasă cât și socială cari apoi dau rezultate dezastruoase; cea dintâi tinzând la distrugerea bisericii noastre ortodoxe, iar anarhia socială ca orice mișcare anarhică, tinzând la subminarea siguranței statului precum și la răsturnarea ordinii sociale de astăzi.

Spre a dovedi aceasta amintesc că sectele nu se mulțumesc numai în a-și face prozeliți, ci încearcă a da o anumită directivă însăși treburilor publice.

Este proaspăt în mintea tuturor, acea ingenioasă afirmație a unei căpetenii sectare, I. H. Rushbrooke, șeful baptiștilor din toată lumea, la o conferință ținută la Curtici, că reușita fostului președinte al Statelor Unite, Hoover, (baptist) în defavorul lui Smidt, se datorește în cea mai mare parte voturilor baptiste cari au mers la ordin contra candidatului catolic.

N'ar fi departe nici cazul când anumite acte hotărâtoare în politica noastră națională să fie dirijate de bunul plac al cine știe cărui corifeu sectar! Dealtfel, mulțimea și varietatea sectelor a fost totdeauna dăunătoare oricărui popor.

Spre pildă în Rusia a adus cu sine nesocința oricărei autorități, oricărei ordini, oricărei așezări dumnezeiești, producând în cele din urmă acel haos religios-social ce a dus pacinucul popor rusesc la starea nenorocită de astăzi.

Rascolnicii, încă de pe timpul lui Petru cel Mare, organizându-se sub forma de confederații religioase — dar în realitate fiind o adevărată republică federativă — au dus cea mai strașnică luptă de răspândire a ideilor revoluționare împotriva țarismului și împotriva bisericii pravoslavnice rusești.

Problema sectară în țara noastră.

În țara noastră problema sectară are o însemnătate covârșitoare iar pericolul cel prezintă sectele la noi este groaznic mai ales că sectarii noștri sunt „făcuți” nu născuți, ci admirabil întreținuți cu bani străini. Din acel larg spirit de toleranță la noi s'a acordat prin constituție libertate religioasă. Dar propovăduitorii sectelor au abuzat de acest drept garantat împingând cutezanța lor cu mult peste limitele legii.

Decum la început se găseau ca răslețe înfiripări de organizații mai mult clandestine, aceste secte puține la început s'au strecurat încetul cu încetul, dar foarte abil și sistematic printre populația satelor noastre otrăvind lumea cu ideile unei evanghelii falsificate.

Astăzi s'au întins ca o adevărată pecingine peste trupul țării, fiind ca organizații puternice luând, după cum se va arăta, poziție fățișă de luptă cu Biserica strămoșească.

Statul n'a prea dat atenție chestiunii sectare, cu toate că biserica a fost la postul ei și a dat la timp alarma.

S'a privit chestiunea prea superficial și nu s'a prea băgat în seamă răul ce ne pândește.

Statul a ezitat chiar să sprijine lucrul Bisericii fără să se gândească însă că nepăsarea va roade nu numai la temelie Bisericii dar și la temelie statului.

Un cercetător al psihologiei și mentalității sectarilor se exprimă astfel într'o carte a sa: „Sectele neputându-se ridica la ideea Bisericii organice, nu pot pricepe un stat organic; deaceia sectarii nu depun jurământ, nu fac cu drag armată, nu slujesc țara cu credință în război”.

Biserica a păstrat dintru început și până astăzi unitatea neamului și — ceace nu se poate nega — a contribuit efectiv la zămislirea lui și prin urmare fărîmîțarea sufletească ce o fac sectele este și în dauna lui.

Este în dauna statului pentru că loviturile ce le dau sectele Bisericii, sunt loviturile date de însăși dușmanii existenței noastre ca națiune.

Cineva a spus odată că interesații, șmecherii și deschilbrații, înfințează ereziile iar proștii le urmează.

Se vede că noi Românii am luat calea din urmă. În țara noastră avem până în prezent cunoscute 19 nuanțe sectariste.

Spre a reda o idee cât de sumară despre felul și varietatea lor le voi înșira:

Cea mai numeroasă este organizația,

1. **Baptiștilor**, împărțită la rândul ei în 8 grupe diferite între ele:

a) *Baptiștii bisericii dumnezeiești,*

b) *Baptiștii de ziua șaptea*

c) *Baptiștii liberi*

d) *Baptiștii misionari*

e) *Baptiștii particulari*

f) *Ucenicii lui Christos*

g) *Baptiștii germani sau Tunckerii*

h) *Baptiștii celor șapte principii* cari în total numără peste 90.000 de adepți, având aproape 800 de comunități.

2. **Adventiștii de ziua șaptea**, despărțiți complet de, 3. **Adventiștii reformiști**, cu cari împreună numără la 10.000 aderenți cu 290 case rugăciuni și 65 predicatori, 4. **Nazarenii**, 5. **Penticostaliștii**, 6. **Adunarea creștinilor**, 7. **Studentii în Biblie**, 8. **Teodoriști** sau secta **mântuitorilor**, 9. **Rascolnicii**, 10. **Secerătorii**, 11. **Lipovenii**, 12. **Secta Hlaștilor** sau **Scopiții**, 13. **Inochentiștii**, 14. **Dubovții**, 15. **Studiștii**, 16. **Secta științei creștine**, 17. **Teosofiștii**, 18. **Molocanii**, și 19. **Secta lui Weisenberg**.

Deosebit însă două secte atrag atenția: **Baptismul** și **Adventismul**, prima născându-se și dezvoltându-se mai mult prin părțile noastre din Banat și Adventismul mai mult prin V. Regat.

Eu mă voi nizuși în a expune pe cât se poate numai *rătăcirile adventiștii* care dela un

timp a început să se întindă și prin părțile Banatului. Colportorii adventiști colindă satele pe unde vind cărți, reviste sau broșuri ce conțin otrava rătăcirii lor.

Prin orașe oriunde sau chiar expuse la unele vitrine vei vedea printre altele și „*Semnele Timpului*“, revista specială a adventiștilor sau cărți cu conținut ce cuprinde rătăcirile lor având chiar titluri sugestive ca: „*Ce zi serbați*“, „*Calea către Christos*“ de E. Cl. White, ori *A doua venire a lui Christos*,... etc.

Dumitru V. Anușoiu
preot.

(Urmează).

Ortodoxia creștină.

Nu numai ocrotire, izbavă la viață, ci ridicare la demnitate în viață; „Tot ce s'a putut realiza în domeniul vieții spirituale a românismului, din vremile trecutului îndepărtat și până în pragul zilelor noastre, poartă imprimată *pecetea darului duhului sfânt al ortodoxiei*, în care s'a plămădit însuși sufletul etnic al acestui popor și din care au isvorit toate creațiunile lui de artă, literatură și cultură, menite a-i deschide căile spre perfecționare morală și intelectuală“. Aceasta este mărturia ce ni-o dă un istoric de rasă, profesorul universitar Dr Ioan Lupaș, în conferința DSale la întâiul congres al F. O. R-ului dela 5 Martie anul acesta; și ea constituie omagiul maxim ce se poate aduce vredniciei ortodoxe în opera înrâuritoare asupra destinului unui popor!

O înrâurire externă ca și de ordin intern, organic; o realitate profundă ca însuș Adevărul creștin; care i-a alintat anii copilărie sale ca popor, — după ce i-a făurit leagănul întrupării — l-a însoțit cu devotament în cursul veacurilor de patimă și în urmă l-a înviat în triumf!

Iată minunea creștină în taina vieții poporului român!

O reprivire sumară în trecutul său, pas de pas va pune înaintea noastră toate roadele talantului creștin ortodox: cultura sa întregă cu modeste cuceriri de știință și arta plină de farmecul simplității are pecetea nemuritoare a credinței ortodoxe. Tot ce a realizat poporul român, prin credința sa a realizat! Și cât de prețioase sunt realizările de până acum, izvorite din credință și udate cu lacrima nădejdiilor în puterea cea de sus!

Cercetătorul istoric, în munca lui depănătoare a faptelor și oamenilor din trecut, va pune

totdeauna cap de mână datele și însemnările religioase. Arta în candidetele ei manifestări, îți prezintă dintru început crucea creștină, modestă dar stăruitoare în graiul ei genuin... Și chiar profanul, amator de plimbări în domeniile întremătoare ale trecutului, întâia inscripție ce o va întâlni, fie placă de monument, ori filă de carte, o va descifra numai în graiul cărților sfinte, căci ele au dat și duh și formă până și realizărilor literare ale poporului român!

Tindele bisericilor numeroase, presărate cu largă munificență de jertfă prin satele de munte și de șes, îți vorbesc de școlile diecilor și călugărilor sămănători de slovă; iar cărțile pângurite în ogorul cultural românesc te trimit la diaconul Coresi — modest în titlu, dar cu mare răsunset în hăul veacurilor.

Cuvântul lor propovăduit în graiu viu sau în scrisul meșteșugit al tiparului, scânteia deopotrivă înțelepciune divină, mântuitoare de suflete și înțelepciune pentru minte. Pleiada nesfârșită a grămăticilor, din rândul exclusiv al preoților răsărită, a dat neamului școli despre cari pomenesc hrisoave și scrisori domnești. Nu de rânduri de etaje sau cum s'ar zice azi școală „confort“ se preocupau grămăticii, ci al lor ideal era altul, căci ziceau: cine învățaturii sălaş ridică, sieși ridică sălaş în ceriuri, prealuminat, și între oameni pomeană mai delungată și mai tare decât fierul și de cât arama, care furul nu va fura, nice vântul va strica, nice apa nu va neca“... după cuvântul de acum 360 de ani al diacului Oprea, păstrate în epilogul octoiului românesc transcris cu cheltuiala umanistului Mihail Csáky, cancelar al Transilvaniei!

Îți face impresia că într'adevăr după mărturia istoricului cuvintele Dlui prof. Sextil Pușcariu — președintele general al F. O. R-ului —, cultura bizantină s'a refugiat în mănăstirile române!

Iacătă se desprinde de aci nu numai utilitarismul de care se acuză destul de des preoții și toți conducătorii din trecut ai poporului nostru ci cu deosebire o înaltă străduință morală, cu atât mai laudabilă în acele vremi de războaie cu păgânătatea turcă, de frământări interne și cumplită besnă spirituală.

Și dacă se spune tendențios că ortodoxia noastră se afirmă sub influența reformației, nu ne vine greu a spulbera asemenea încriminări: latentă în suflete ca para din candela bisericilor, ea tresare și se afirmă viguros când intervine duelul dintre catolicism și reformism; se întrepune energic întru apărarea patrimoniului sufletesc al poporului român, salvându-l dacă nu întreg — dară definitiv în cea mai intensă luptă

spirituală întreprinsă atât de necavalerește în numele lui Christos, Dumnezeu Păcii!

În numele Duhului frățietății, întru care am pornit, nu voiesc pe o clipă măcar turburarea ca să cuprindă vre-un suflet sau să-l neliniștească; tocmai însă pentru a ilustra tăria cu care au ținut antecesorii noștri la credința ortodoxă, între cele mai critice împrejurări, salvându-o, pentru venalitatea să nu zic nemernicia noastră, citez câteva cazuri reproduse în „Istoria desrobirii religioase a Românilor ardeleni“ de Dl profesor universitar Dr Silviu Dragomir.

În anul de tristă pomină dela răscrucea celor două veacuri, pe urma târgului nenorocitului Atanasie Anghel, dieta staturilor din Transilvania ținută la Alba-Iulia a hotărât trimitere de comisii pe satele românești, să facă „inchiziție“ adecă cercetări — conștiințioase — cum spun izvoarele asupra răspunsului ce-l vor da țaranii la decretul regal privitor la Unire. Și iată ce răspunsuri dădeau țaranii pe alocuri în frunte cu preoții lor la ofertele pe atât josnice, pe cât se chemau că sunt împărătești „Popa Ștefan din Molosig (Malomszeg) a fasionat în chipul următor: Eu legea moștenită dela tatăl meu, ținută și de Ruși și de Greci nu o schimb; eu în aceea vreau să mor... Am fost uniți (numai în laturea administrativă) cu calvinii dar nici o turburare nu am avut“. Popa Simeon din Călățele a zis: „în carea m'am născut, am crescut și învățat, în carea am predicat cuvântul lui Dumnezeu în aceea credință voi viețui și de acum încolo, și nu-mi schimb credința mea, care este și a Rușilor și a Grecilor“... Țăranii din Călata au declarat: Noi, satul întreg legea și credința în care ne-am născut, nu o părăsim; treaba popilor, cu ce religie vreau să se uniască fără a ști noi; dar dacă om vedea că vreau să introducă inovări între noi, nu va mai fi popă al nostru“. (Pag. 17 notițe). Scrie în alt loc istoricul „Numai într'un sat au depus oamenii curioasa mărturisire, că rămân tot în sânul bisericii, în care sau născut, dar dacă li s'ar face silă, ei nu se lasă omorâți din pricina religiei, un caz de indiferentism, ca și care n'am găsit altul în istoria noastră“. (Pag. 16) Dimpotrivă. reiese de aci prigoana pornită în masă contra românilor ortodoxi, amenințați cu moartea dacă nu-și lapadă credința lor ortodoxă ca și în Ticvaniul-mare din Banatul nostru și durere — în nespus de multe părți!

Și dacă mărturiile istorice, lungi și triste nu ar grăi, crezare n'am putea da că aveau să a putut săvârși atâta prigoană, s'a putut năpusti atâta ură și cruzime contra unui popor pentru credința lui,

Dar cu cât mai neomenoase și mari au fost aceste prigoane, cu atât meritul acestor apărători, mucenici ai ortodoxiei românești este mai plin, mai desăvârșit. Grăesc despre ei închisorile tuturor satelor pe unde a trecut urgia, grăesc temnițele din Alba-Iulia, Cluj uneori chiar și Kufșteinul din Tirol; grăește tunul lui Bucow care a distrus biserici și mănăstiri, dar n'a distrus credința ortodoxă.

Credința ortodoxă s'a întărit uimitor, tocmai în bătaia acestor vânturi ca de apocalips. „Apostați“ „schismați“ „eretici“ și oricum li-a plăcut ai numi curții „Inalte“ din Viena, ei au rămas, mulți, — cum poreclirile multe arată, căci nu i-a spăriat nici „unio“ nici „moartea“! politică — sau religioasă.

Căci aminte să avem: legea ne-a salvat ființa, căci unde strămoșii noștri s'au abătut dela această lege strămoșească, în Dalnația, în Istria, în Moravia și Galiția, ca și în Transilvania și Banat, ei și-au pierdut și limba, fiind înghițiți de popoarele catolice, în mijlocul cărora trăiau (Leg. Rom. Oradea Nr. 12/1933).

În vremile de bejenie de acum trei veacuri și mai bine, a reînviat parcă fanatismul mulțimei de mucenici, distruși de furia romană, în circuri, de lei și tigri, în cazanele de smoală, pe stâlp de para focului. Ca și când nu ar fi fost completă seria de mucenici evocați de apostol în scrisoarea către Evrei: unde zice: „cari prin credință“ au stins puterea focului au scăpat de ascuțișul sabiei... și unii s'au omorât neprimind slobozirea; ca să dobândească mai bună înviere. Iar alții de batjocuri și de bătăi au luat ispitire, încă și de legături și de temnițe. S'au ucis cu pietre, s'au hierestruit, cu ucidere de sabie au murit... (Evrei c. XI v. 34—37).

Aceste imense casne suferite de poporul nostru, au rodit tot atâtea bunătăți, arătate în parte mai sus, în viața lui particulară, socială și în cultura ce-l incunună cu celelalte neamuri ale pământului. Și întrucât prin credința ortodoxă s'au săvârșit toate actele din viața lui vom zice după cuvântul Dlui profesor Lupaș: „Maurul și-a făcut datoria, Maurul poate pleca“ Evident și cu dreptatea DSale; dacă nu temnelurile-străine de Duhul ortodox, dar respectul de demnitate și simțul de recunoștință ne impune alte îndatoriri, nespus mai înalte!

În veacul tuturor nestatornicilor astăzi, precum întotdeauna am avut, avem o biserică, axă de razim și stâlp de foc în negură și surghiun spiritual. În mireasma fumului de tămâie, tămăduitor de rele și liniștitor de patimi

unde strămoșii noștri luau tărie în rezistență și biruire în ispită; între pălpăire de candelă și zări de lumânare să deschidem drumul inimilor și sufletelor noastre, și ca pe o jertfă nesângeroasă, dară de mare preț să le închinăm Mântuitorului tuturor, care ne-a izbăvit prin credința ortodoxă.

Aidoma înaintașilor, pe cari îi calificăm fără de învățură — și cari totuși ne-au dat monument de virtute și de tărie în credință; aidoma mohamedanilor pe cari îi numim necredincioși, dar cari apără cu fanatism și cu sabie credința lor; să învățăm aici, în tindele bisericii, în umbra cărora veghează pleiadă de dieci și dascăli, apărarea credinții noastre dreptmăritoare, ortodoxe!

Credința ortodoxă, vasul ales al sufletelor pline de Christos, talismanul care ne-a adus la toate izbânzile — poartă acest suflet prin vicisitudini și prin bucurie de-o potrivă! Să-l rugăm pe Dumnezeu astăzi, în ziua când ceriurile se deschid întru primirea prorocitorului Legii nouă, să-l poarte în triumful învățaturii sale sfinte, și pe veci mântuitoare!

(Stărsit)

Prof. Matei Armaș: Anuarul VI al Liceului „Traian Doda” din Caransebeș.

Directorul liceului nostru Dl profesor Matei Armaș ne-a pus la îndemână zilele trecute o carte de preț, cronică liceului de sub harnica D-sale conducere, din anii 1924—32.

Un anuar nu poate fi lucrare pretențioasă; anuarul este un fel de raport statistic, sumar, al faptelor din viața unei societăți culturale, economice etc. Nu e mai puțin adevărat că cetitorului serios, profund, cu înțelegere și pentru graiul cifrelor, un anuar îi va talmăci mai mult decât atâta: îi va traduce gradul de cultură, progres de orice fel, realizat cu greutate dar asiduu, an după an. Și pe lângă acestea câte amintiri nu răscolește în spuza sufletească un anuar! Atâta populație mărunță și cu hărnicie de albină se perindă într'o școală; vine, trece odată cu anii și pe urmă ca într'o lume de basme se revede într'un colțișor al cutărui anuar!

Dl director Armaș, la timpul său fost elev

al școlii, a luat în seamă toate aceste considerente atunci când a compus „anuarul VI”, a găsit apoi îndemn și în motive de ordin gospodăresc, căci o conducere bună și corectă trebuie să aibe an de an bilanțul isprăvi sale.

Anuarul acesta, de 180 pagini, și cu estindere asupra celor opt ani de viață ai puternicului nostru liceu grăniceresc, nu se mărginește la înșirare de date seci, statistice. Nici viața care pulsează în el, nu e numai cea din școală, din orele programului de toată ziua: aci se oglindește activitatea societății N. Iorga a tineretului școlar, cercetășia ș. a. Anuarul eternizează apoi viața celor doi tineri profesori dispăruți Coriolan Toma și Ioan Penția, acesta din urmă fost cinci ani director destoinic al școlii.

Dl Armaș, organizatorul reușitelor serbări jubilară dela 22 Iunie a. c. și în calitate de director, secretar al comitetului școlar cu perspectiva zidirii internatului, și prin acest anuar dovedește calități de bun gospodar, deopotrivă priceput la chivernisirea de bunuri intelectuale și de economie.

Impreună cu toți foștii săi elevii, îi suntem recunoscători pentru anuarul publicat.

Dela „Frăția Ortodoxă Română”.

Comitetul de direcție al Frăției Ortodoxe Române-secția eparhiei Caransebeș mulțumește pe această cale preoțimei tractului protopresbiterial al Mehădiei care a luat parte în misiunada sa dela Băile-Erculane, dela 19 August a. c.

Prin numeroasa prezență preoțimea a dat plină dovadă că înțelege glasul de chemare al acestei asociații ce-și depune toată puterea de muncă și întreg devotamentul său creștinesc ortodox în slujba bisericii, pe care preoții o servesc prin chemare și datorință. Asociația ce-și oferă toată sollicitudinea pentru promovarea idealurilor bisericii, nu poate fi privită de preoțime decât ca un sprijinitor puternic și sigur întru promovarea în timp și spațiu a idealului său etern!

Comitetul de direcție.

ȘTIRI

Alianță franco-sovietică? Ziarele mari aduc știri despre încheierea unui tratat comercial între Franța și Rusia sovietică. Ba comentatorii acestei apropieri arată că ea s'ar estinde și asupra laturei militare între cele două țări, spre a contrabalansa regimurile național-fasciste ce se întăresc în mijlocul Europei. În orice caz este surprinzător că simultan cu acestea Italia, în continuarea pactului quadruplu, este și ea în fața iminentei semnării a unui pact italo-sovietic.

Germania hitleristă nu se astâmpără. După diversele ciocniri cu vecinii cari nu se încântă de formula de stat fascist, în special în ce privește pe Austrieci, Germania a întehit boicotul față cu Austria. Noui răpiri de cetățeni pacinici, noui discursuri la radio și oriunde se dă ocazie, noui motive de încordare. Cu drept cuvânt laburiștii englezi se arată indignați de purtarea Germaniei, care se zice că în chipul acesta urmărește anexarea tuturor țărilor și provinciilor străine, dar cu oarecare populație Germană, la Germania.

Un comisariat al munților Apuseni. În vederea ameliorării situației bieților Moți din Munții Apuseni s'a hotărât înființarea unui comisariat atașat la Prezidenția Consiliului, care să se ocupe de toate neajunsurile acestor bravi dar săraci munteni.

Incepând cu 1 Septemvrie la cancelariile Consiliului eparhial a fost reluat orariul obicinuit.

Convenția comercială cu Germania. De curând statul nostru a încheiat o convenție cu Germania pentru exportul grâului. Efectele acestei convenții, în temeiul căreia o treime din grâu are de bușeul asigurat, va fi urcarea prețului grâului și în genere a cerealelor noastre. Pentru exportul grâului sunt în curs oferte pe piețele belgiene și elvețiene.

Au început lucrările de clădirea podului peste Dunăre. Podul peste Dunăre care va lega țărmul românesc cu cel iugoslav este pe cale de a fi construit. La Țigănași unde este punctul românesc au și sosit inginerii iugoslavi pentru lucrările preliminare de construcție.

Aviz școlar.

Direcțiunea Școlii Normale de învățători „Ioan Popasu” din Caransebeș, aduce la cunoștință celor interesați, că în anul școlar 1933—34 va primi elevi și în clasa I-a.

Examenul de admitere se va ține în 9 Septemvrie a. c. orele 8 a. m.

Taxele anuale școlare și de nutriment sunt în total de 7050 Lei.

Informațiuni detaliate asupra taxelor școlare și de internat, precum și asupra actelor de anexat la cereri se trimit tuturor solicitanților.

Direcțiunea.

Judecătoria rurală Teregova inst. c. f.

No. 1148/1933 c. f.

Publicațiune de licitațiune și condițiile de licitație.

În cauza de executare pornită de următorul Ioan Grigorie domiciliat în Rusca, contra urmăritei Mația Copocean căs. Caraiman domiciliată în Rusca la cerea urmărtoarei: Judecătoria ordonă licitațiunea execuțională în baza art. 144, 146 și 147, din legea LX. din 1881, având în vedere § 12 Legii Regl. datornicilor agricole asupra întregului imobil cuprins în c. f. a comunei Teregova înscris ca proprietatea urmăritei Nr. top. 106 Criva de 1 jug: 900 stj. p. livada cu prețul de strigare de 3000 Lei preți stabilit în baza art. 6 din legea pentru unificarea unor dispozițiuni referitoare la executarea silită care se poate reduce cu 25%.

Pentru încasarea creanței de 4380 bani capital interese de 10% dela 16 Aprilie 1931, spese de proces și de executare de 2153, Lei bani fixate până acum spese de 394 bani fixate acum pentru cererea de licitațiune.

Fixează termenul pentru ținerea licitațiunii pe ziua de 13 luna Septemvrie anul 1933 oară 9 a. m. la oficiul cărții funduare Teregova ușa Nr. 11.

Condițiunile de licitație se pot vedea în oarele de birou la instanța c. f. Teregova ușa Nr. 11, și la primăria comunei Teregova.

Teregova la 20 Iunie 1933.

Otto Bobenek judecător

Ioan Bica dir. c. f.

pentru conf.: Ioan Bica dir. c. f.

Irmosiere

scrise pe hârtie velină, curat, cetet,
se găsesc spre vânzare la

Librăria Diecezană

Prețul 150 Lei. — Se pot comanda prin ramburs.

Primesc fetiță de școală

din casă bună, în gazdă cu preț convenabil
Adresa: Str. P. Drăgălina Nr. 5.

Librăria Diecezană din Caransebeș

oferă pentru anul școlar 1933/34 marele ei depozit de

Cărți și recvisite școlare

Domnii Invățători beneficiază de un rabat de 12⁰/₀

Atât la cărțile școlare cât și la recvisite.

FABRICA (ATELIER) DE LUMINI A EPARHIEI CARANSEBEȘULUI

In fabrica (atelier) de lumini, înființată de Consistoriul nostru eparhial, se află de vânzare lumini de ceară curată, în diferite mărimi și grosimi. Recomandăm credincioșilor noștri, ca să-și procure dela această fabrică luminele de ceară curată trebuincioase la diferitele acte religioase: cununii, prasnice, pomene, cazuri de moarte, părăstase, după cum se și cere aceasta de tradiția și
○ cultul bisericei noastre dreptmăritoare. ○

Luminele se pot procura direct sau dela și prin epitropiile parohiale la

„Librăria Diecezană“ Caransebeș
cu grosul și cu bucata.